

Această proză a fost scrisă în cadrul unui atelier desfășurat între februarie și mai 2026, la care au participat opt studenți din anul I, care studiau în cadrul Catedrei de literatură comparată. Demararea prozei a fost anevoioasă, participanții la atelier voiau să scrie, fiecare, câte o parte de sine stătătoare, neînțelegând la început că e vorba de un experiment de proză colectivă, în care împărtășirea epică era cea esențială, nu partitura individuală. Au existat polemici în acest sens și nepotriviri (de temperament, concepție și stil), plus graba și regimul de tip fast-food în care o parte dintre studenți încercau să scrie. Până la urmă, însă, cei opt s-au adaptat unii la alții și la solicitările mele - deși polemicile nu au dispărut definitiv 😊 - iar proza izbutită (estetic) a fost chiar un produs colectiv narativ. Am participat epic și eu la text, în partea legată de istoricul Facultății de Litere din Clusium și în câteva sugestii legate de acțiunea din proză.

Ruxandra Cesereanu

**Dragoș Eftimie, Daria-Alexandra Nițu, Vlad Nicolae Oprea, Medeea Pașca,
Anisia Patraș, Andrei Penea, Maria Gabriela Pop, Matei Someșan**

HAITA

Tunelul înghițea puțina lumină din bibliotecă. Praf desprins din piatra fisurată roia în jurul Doamnei C, țărâna așezată pe dale se mișca odată cu ea. Doamna C. apucă un pumn de cenușă și o ridică deasupra capului. Lăsă praful să-i cadă peste frunte și să îi acopere ochii. Așteptă o vreme și, ferindu-și chipul cu palmele, începu să pășească încet, adâncindu-și urmele în praful așternut peste podeaua tunelului. Sunetele iscate de pașii ei se ciocneau de pereți, întâmpinate de propriile ecouri, într-o polifonie stranie. Cu palmele ferindu-și ochii, grăbi ritmul, în timp ce încă o pereche de pași spectrali i se alătură din

spate. Auzind sunetele bizare, Doamna C. se grăbi din ce în ce mai tare, până când, urmată de opt figuri fantasmatică, aproape că începu să alerge, dar fără să fie temătoare. Parcă din nou fetiță, încântată de acest joc de-a prinselea, se opri brusc și, întorcându-și privirea acum eliberată din cuibul palmelor, strigă ușor:

-O noapte și-o zi am stat după voi, dragelor! Data viitoare nu vă mai aștept.

X

Clădirea Facultății de Litere din Clusium era desfășurată ca un vultur gigantic cu aripile desfăcute, în al cărui piept se deschisese o scorbură ce se tot lărgea. Zidurile fostului colegiu iezuit din secolul al XVI-lea fuseseră trainice, groase ca pentru o fortăreață, iar când un secol mai târziu colegiul ajunge să găzduiască Academia Claudiopolitana, sub patronajul împărătesei Maria Tereza, clădirea seamănă tot mai mult cu o cetate de necucerit. Cărămizile ei brune și ferestrele zăbrelete impuneau și totodată înfricau pe privitori. La ceasul când, la început de secol XX, clădirea devine Marianum, Școală de fete pentru toate confesiunile din Transilvania, arhitectul budapestan Jenő Hübner nu se îndepărtează prea mult de ceea ce fusese clădirea fostului colegiu iezuit din secolul al XVI-lea, atâta doar că vulturul cu aripile urieșești și cu gaură în piept e construit acum din beton armat. Măicuțele catolice din Ordinul Notre-Dame care tutelau Școala de fete instituiseră aici și o secțiune de comerț în așa fel încât adolescentele care învățau să își găsească la o adică un meșteșug. Cea mai importantă odaie din Marianum era Capela aflată la parter, care lega clădirea centrală de un corp secundar alungit ca un tunel descoperit. Din spatele Capelei se putea ieși în curte, Capela fiind, în același timp, înconjurată de un canal adânc și gol ce o străjuia și unde cei care ar fi asediați la o adică râvnita Capelă ar fi putut să cadă, rămânând captivi acolo până când ar fi fost descoperiți de paznici sau de vreo călugăriță miloasă ce le-ar fi redat libertatea de mișcare.

La începutul secolului XXI, când se petrece povestea noastră de-acum, clădirea Marianum fusese adaptată, cu toate cotloanele ei, pentru tot ce avea nevoie o Facultate de Litere: săli de curs, coridoare, biblioteci, subterane de depozitare, cantină, pod, sală de spectacole, sală de conferințe etc. Etajată în trei straturi, facultatea avea cu prisosință

subterane ciudate, care uneori nu se știa cu exactitate unde duceau. La fel de ciudate erau spațiile aflate imediat sub acoperiș, nefolosite, păstrate goale ca niște geamantane pentru o călătorie paraumană, cine să mai știe. Arborescentă și măcar pe jumătate misterioasă era și grădina din curtea actualei facultăți, care avea în centru un chioșc pentru pauzele de primăvară-vară-toamnă ale studenților, între cursuri. De sub chioșc părea că iese un fel de subterană tainică, întrucât nu se știa dacă aceasta există în realitate, iar dacă exista într-adevăr – dacă și ducea undeva sau era doar o himeră. Tot în grădină se găsea o cutie poștală veche, uitată de timp și lume, de fapt un fost adăpost pentru porumbei, dacă și când se vor fi sălășluit astfel de zburătoare în curtea facultății.

Mirosurile adăpostite de Literele din Clusium erau amestecate: arome din alte vremuri, parfumuri franțuzești ale studentelor cochete, uleiuri naturale sau pur și simplu mirosuri aspre de mâncare de la cantina aflată la subsol, care pufăia ca un vapor cu aburi în cele cinci zile lucrătoare ale săptămânii.

În felul său, clădirea facultății se ivea ca un castel întortocheat, vizibil în general cu toate ascunzișurile sale și, totuși, invizibil prin anumite spații și locuri unde puțină lume, din junimea studioasă ori din dascălii firoSCOȘI, ajungeau.

Adaptate postmodern la secolul XXI, Literele clujene mai aveau ceva special care făcea ca straniețea să fie o calitate firească a acestui spațiu. Aproape lipită de fosta Marianum se găsea cea mai mare pictură murală din România, un Om Micro Macro Cosmos, cum îl numiseră făcătorii săi, artiștii stradali Kero și Ocu. În poziție orizontală, lung de trei sute de metri, Omul Micro Macro Cosmos era de fapt un șaman uriaș care veghea facultatea de Litere din Clusium. Corpul acestui șaman gigantic era atât unul omenesc, cât și însuși Big Bangul, Universul la începuturi, Terra pe cale de a se ivi din creștetul unui vrăjitor care visa că visează că este visat. Capul șamanului era înconjurat de o aură numinoasă, iar toracele acestei făpturi cosmice era, la rândul său, marcat de o lumină sacră. Culoarea pielii, albastruie în destule nuanțe, făcea joncțiunea între văzduh și oceane. Puteai să îl admiri pur și simplu pe uriașul șaman sau puteai să plutești alături de el ori să înoți și să zbori alături de el și totodată cu el.

La Cercul de proză neogotică, patronat de Doamna C., o sexagenară firoascoasă a Literelor, magiciană ea însăși cândva, după cum se zvonea, se înscriuseră opt studenți, patru domnișoare și patru domnișori, după cum urmează. Un băiat blonziu, cu bărbuță și ochi luminoși, de ai fi zis că se sălășluiește prin lumea piticilor cu care vorbește statornic. Un alt băiat, deșirat, rârit și cu păr atât de lung încât ai fi zis că e ținut în menghină de o lume ascunsă, aflată dedesubt. Apoi un băiat din nou blonziu, înalt și lat în spate, deși cumva gârbovit de tainele pe care le purta cu sine, mereu întrebător. În sfârșit, un băiat cu păr brun și creț, tuns scurt și cu chip senin, ce privea lucrurile acestei lumi cu împăcare. Domnișoarele erau astfel: o fată cu glas suav care încă credea în miracole, o alta cu păr lung, umbros căreia i-ar fi stat bine prin subterane, o alta tăcută și încifrată mai degrabă, căci vorbea puțin, și o a patra, ochelarișă, care se arăta a fi foarte curioasă de ceea ce tocmai se întâmplă.

Se strânseseră cu toții, neștiind exact ce este Cercul acesta de proză neogotică, stârniți mai degrabă de sexagenara care le vorbise câteva luni întregi despre eroii și eroinele antichității și despre patimile lor, la cursul de Tragedie greacă. Cu siguranță, însă, un Cerc de proză neogotică nu putea fi decât inițiativ, având în vedere locul unde se desfășura, la Literele clujene, și ținând cont de atmosfera clarobscură percepută încă de la începutul întâlnirii dintre Doamna C. și junii cu patruzeci de ani mai mici decât dânsa.

X

Tinerii pomeniți mai sus se grupaseră în trei secte de scotocire ale clădirii facultății, călăuziți de Doamna C.

Mai întâi să-i zărim pe cei care scotoceau la subsol, *undergrounzii* cum își ziceau.

Trei curajoși scafandri se cufundară în adâncurile clădirii, sperând să-i descopere cotloanele obscure. O boare rece îi învăluia, probabil era un geam deschis. Intrară pe ușa de lângă cantină și aici simțiră melanjul de mirosuri ce domina subsolul. Coridorul, plin de dulapuri, îi invită în întunecimea sa. Partea luminoasă părea prea obișnuită, insuficient de gotică.

Precum un peisaj monocrom de iarnă zărit din fuga unui tren, Alma traversă coridorul. Făclia de lumină a chipului său parcă ar fi fost purtată mai departe de haina-i neagră. Pe urmele ei, cu pas grăbit, Gustav pășea în năvoadele întunecimii, părul lung i se cufunda în umbră și se pierdea. Lui Edmund, mirosurile înțepătoare, conservate în pereții străvechi, îi invadară simțurile. Ochii lui căprui alergau dintr-un loc în altul, dorind să asimileze cât mai multe culori și substanțe.

Până să li se obișnuiască ochii cu obscuritatea, cei trei pășiră grijulii, puțin înfrigați, dar, după câteva clipiri, începură să prindă curaj și să pătrundă de-a dreptul în tenebre. În lungul pasaj subteran ce lega partea de miazăzi cu cea de miazănoapte a clădirii îi întâmpinară bucăți de mobilier aparent abandonate, împodobite cu flori uscate, obiecte de tot felul, teancuri de maculatură ștersă. Printre obiectele tipice pentru un spațiu de depozitare, într-un colț mult prea întunecos, zăriră niște resturi de mâncare, coji de cartofi încolțiți, niște smocuri, praf negru ce ar fi putut să trimită la părul de pe țeasta unui prunc.

La un moment dat, din partea stângă le ieși în cale, parcă împiedicându-i, o lamă de lumină. Coridorul semăna cu o tavă uriașă de copt - pereții erau ușor înclinați, conturând un spațiu brut, concav. Oarecum bizare erau ferestrele - nu cu mult sub tavan, înguste, obstrucționate de masca de beton a pereților. Și, totuși, lumina fâlfâia prin aerul prăfuit și umed. Cei trei ajunseră din nou în obscuritate.

Iată-i acum pe cei care căutau un posibil mister în grădină. *Jardinierii*, cum își spuneau.

Poteca pietruită era străpunsă de iarbă, aceasta nu izbutise încă să o distrugă, mai trebuia să treacă timp. Pe lângă cărare, statui de piatră se topeau în bălării. Sophia se opri lângă o statuie, urmărind conturul pietrei cu ochii ei mari; îi era teamă să pășească mai aproape. Odinioară, aceasta avusese ochi, chip, identitate, însă acum era doar un corp mutilat de plante. Era ca și cum acestea s-ar fi adunat să-l șteargă din existență.

Isaac simțea același lucru, își apucă o șuviță de păr și o roti pe deget. Ceva le spunea să stea departe, întrucât dacă ar fi făcut un pas aievea ar fi riscat să se piardă pe veci în

pădurea ce-i înconjura. Încercă să privească pe după frunze, undeva departe se vedea o clădire, erau semne de viață, era facultatea. Se simți izolat, departe.

Sophia privea în propria sa lume, cioburi de viață de care tânărul nu avea dreptul să se atingă. Probabil și fata se întreba unde dispăruse lumea, unde erau oamenii. Nu erau departe, erau undeva.

Soarele cădea în pete de verde peste potecă. Sophia se pierdu în dreapta, printre frunze. Isaac o luă spre stânga. Calea de întoarcere era aproape.

O pasăre se zbătea undeva printre crengi, violent, cu disperare, era pe moarte. Nu era treaba lui Isaac, avea timp să o plângă după ce ea ar fi murit. Deodată simți ceva rece și întorcându-se întrezări o balustradă peste care crescuse iederă. Aproape că nu ar fi văzut-o. Se apropie și mângâie suprafața metalică, se sprijini în mâini și privi în jos. Văzu o groapă cimentată, pe fundul căreia creștea iarbă. Din peretele cenușiu ieșea o ușă. Aici a fost cândva ceva, întrerupt și apoi tăiat. Dacă cineva ar cădea acolo, ar rămâne pe veci blocat.

Isaac se aplecă fascinat și se întrebă câte zile ar rezista acolo jos și cine ar veni să-l caute? Acest gând fu întrerupt de imaginea unei bucăți putrezite de carne în cel mai umbros colț. Își dădu seama că era trupul descompus al unui șobolan imens.

Între timp, Sophia trecu pe lângă treptele de piatră ce curgeau de la înălțime, pe aleile copleșite de vegetația ce refuza să se lase conținută de repere omenești, pe lângă iedera încolăcindu-se pe arbuști, buturugi și pietre, și ajunse la foișorul ce se înălța pe un dâmb. Părea nelalocul lui, ca o piesă aruncată în cutia nepotrivită. Sophia pășea încet, nu-i plăcea ideea despărțirii, dar foișorul o atrăgea, la fel cum groapa aceea, ca o gură căscată în pământ, îl ademenea pe Isaac. Fata păși în interiorul pereților încinși cu bănci înguste și stâlpi de susținere albi, înșirați ca niște colți. Aerul părea să înghețe, devenind apăsător, locul era tăcut, lipsit de zgomotele obișnuite unui frunziș, de parcă acolo sălășluia ceva în prezența căruia natura nu îndrăznește să se miște.

Iarba din jurul foișorului era bătătorită în petice mari, urme care nu se potriveau cu statura vreunui om, plante agățătoare atârnav sfâșiate de arbori, crengi mari zăceau în iarbă,

ca niște păsări rănite. Făptașul lipsea, însă gândul la o creatură în stare să distrugă astfel era de ajuns pentru a paraliza martorii ravagiului. Deșteptându-se, Sophia se îndepărtă cu pași grăbiți, regăsind alea principală și în capătul ei pe Isaac.

Cei doi se înțeleseră din priviri și se îndreptară spre cea mai apropiată intrare în clădirea facultății. Era o ușă masivă, din lemn întunecat în care fuseseră odată sculptate romburi. Din ghiveciurile lăsate acolo la soare, se agățau de poartă, ca un grilaj natural, tot felul de lujeri întunecați. Isaac trase cu toată forța, dar ușa nu se clinti. Speriați deodată, de parcă ceva i-ar fi urmărit, cu toate că aleile erau liniștite, cei doi bruscară clanța pe rând, până când poarta se deschise cu o bufnitură. Isaac și Sophia se pierdură în întunericul holului deschis.

X

În seara aceleiași zile, puțin după ce întunericul coborâse peste oraș, studenții cercului de literatură neogotică închiseră coperțile romanului *Castelul din Otranto* de Horace Walpole, pe marginea căruia discutaseră. Ieșiți dintre contraforți și pilaștri, își luară rămas bun de la Doamna C. și se îndreptară către scările dinspre est, cu balustrade negre de fier forjat și trepte de marmură ce purtau în forme moi urmele tuturor pașilor ce au fost. Adăugându-și propriii pași acestor urme, cei opt studenți tulburară pentru scurt timp liniștea clădirii cu zgomote seci care se estompară curând și se risipiră în colțișoare întunecate. Lumina portocalie a felinarelor stradale se proiecta în filigran pe holurile facultății. Buzele Doamnei C. se conturară într-un zâmbet liniștit. Își amintea preabine de zilele ei de studenție, când fusese și ea o ucenică, inițiindu-se deopotrivă în misterele literaturii și în secretele fortăreței care închidea în coridoarele ei mii de cărți cu coperțile legate în piele. Pe vremea aceea, știuse cu certitudine că fortăreața era un loc sigur, însă acum, presimțiri de tot soiul deșteptau în ea neliniște. Se temea pentru cei opt învățăcei.

Gândurile Doamnei C. străbătură din nou potecile mereu altfel ale neliniștii. Pașii ei se îndreptară spre scările dinspre vest. Nu știa încă de ce, dar începu să urce și se opri abia la ultimul etaj. Cele patru ferestre ale mansardei deschideau conuri de lumină prin care pluteau particule de praf. În drumul ei, trecu pe lângă o veche tablă școlară, pe care

un glumeț mângălise cu cretă cuvintele „Hic sunt dracones”. Masca de carton atârnată în colțul ramei ei de lemn fusese fie inspirația frazei de o rezonanță medievală, fie o reamintire a faptului că puțini erau studenții care se aventurau în aceste colțuri ale facultății, ce rămâneau ascunse în penumbră chiar și în cea mai strălucitoare lumină a amiezii. În capătul de apus al coridorului care parcurgea transversal clădirea facultății, ușa de la terasă stătea întredeschisă, lăsând o briză să ridice praful așezat pe canapelele vechi care se intercalau cu ușile sălilor de clasă. Simțind aerul răcoros, Doamna C. se opri în așteptare, încercând parcă să deslușească un mister.

Iată-i acum și pe cei trei *văzduhieni* care alcătuiau ultimul grup de scotocitori.

Două etaje mai jos, Iris, Gabriela și Sebastian refuzaseră să se îndrepte spre casă, în ciuda întunericului care devenea tot mai dens. Pentru toți ceilalți ziua fusese îndeajuns de lungă și zidurile facultății se dovediseră copleșitor de sufocante. Descoperirile făcute azi se cereau continuate, însă acum tot ce își doreau era să respire un aer îndepărtat de urmele mirosului de mâncare și sânge ce se așeza pe toate frunzele plantelor de iederă. În timp ce pașii lor străbăteau grăbiți coridorul, se auzi un glas:

-Aș vrea să mai rămân aici, dar nu pot sta singură.

Era Iris. Ceilalți doi o priviră uimiți.

Iris privi fix în ochii oboșiți ai celorlalți. Gabriela cedă. Îndepărtă gândul refugiului propriei case pentru cel al refugiului pe care sperau să-l găsească aici și i se alătură lui Iris. La fel făcu și Sebastian. Astfel, cinci perechi de pași din cele opt ieșiră în noapte, lăsându-i în urmă pe cei trei camarazi ai lor.

Iris îi privi cu recunoștință pe Gabriela și Sebastian, însă avântul îi pierise, înlocuit de confuzie și de frică. În lumină slabă a felinarelor, contururile cunoscute ale spațiului se metamorfozau, devenindu-i străine. Lumina palidă abia dacă pătrundea prin ferestre, iar umbrele proiectate erau diforme. Căutând mai multă lumină, Iris se apropie de una din ferestrele care dezvăluia priveliștea curții interioare. Tăcuți, Sebastian și Gabriela i se alăturară.

Acum priveau toți trei structura incompletă a aripii noi care se adăuga Facultății de Litere. Pe vremuri, oricare dintre ferestrele de pe latura de nord a clădirii oferea o imagine integrală a ființei albastre ce vedea cu inima, își înfiripa gândurile în însăși planeta Pământ și își articula vorbele prin intermediul unei structuri atomice. Omul Cosmic. Acum, lumina portocalie îi îngălbenea trupul de goliat, iar Sebastian, Gabriela și Iris zăreau doar bucăți ciuntite din el. Masa amorfă a trupului său albastru era împânzită de stele, planete și galaxii pictate în culori vii, iar capul său, înscris într-o aureolă, privea cerul care începea să se întunece. Viața care fusese insuflată de tinerii ce zugrăviseră Omul Cosmic în vremuri trecute, pe cărămizile dezgolate se scurgea acum prin sferturi de pereți din beton armat și tije ce începeau deja să ruginească. Scheletul ridicat între castelul facultății și vechea hală industrială sfâșia trupul Omului Cosmic, răstignindu-l într-o poziție orizontală. Cu toate acestea, niciun strigăt, nici măcar o șoaptă nu se găsea pe buzele sale. Tăcerea sa era chiar mai enigmatică decât semnul Omega care părase orbita picturii, desprinzându-se de cenușiul șantierului.

Cei trei *văzduhieni* avură simultan același gând și, fără să schimbe vreun cuvânt, coborâră scările estice, cotiră în unghi drept și ieșiră în curte prin masiva ușă de tablă. Aerul rece îi învioră. O luară spre vest. Trecură pe lângă ferestrele bibliotecii, apoi pe lângă cele ale depozitului de cărți și ajunseră în fața șantierului. Pașii lor părăsiră iarba umedă ce devenea tot mai rară, lăsând urme adânci în noroiul moale pe care îl purtară până pe primele trepte de beton. Le urcară pe acestea așa cum îi văzură pe muncitori urcând de atâtea ori. Sus, stânga, sus, dreapta, sus, înainte, lăsând urme maro pe cimentul gri.

La etajul al doilea, în dreptul tălpilor Omului Cosmic, Sebastian încetini, atras de focul aprins al planetei Marte, desenată pe călcâi. În fața sa, vopseaua roșie părea să se stingă, înlocuită de oranjul felinarelor. Simți o tristețe inexplicabilă care îl făcu să tresară și se trezi lipit cu mâinile de cărămida pictată. Valuri de durere străbătură corpul lui, de parcă se conectase direct la amintirile planetei războinice. Începu să tremure, pentru că planeta, deși roșie ca o rană proaspătă, era înghețată. Și când, în sfârșit, cedă, sprijinindu-

și și fruntea de perete, auzi șoaptele care se eliberau din trupul gigantic. Nu erau nici mânioase, nici melancolice, ci îngrijorate. Omul Cosmic încerca să îi avertizeze de ceea ce urma să se petreacă, dar Sebastian nu reușea să înțeleagă. Gabriela se afla câțiva metri mai departe și, ridicând privirea, întâlnește ochiul albastru al inimii colosului. Un moment de slăbiciune o cuprinsese. Privirea uriașului pătrundea până în inima ei. Iris poposi lângă aureolă, căci aureola proteja capul gigantului albastru și Pământul încadrat de acesta. Aici era bine. Ca prin vis, degetele ei se lipiră de obrazul colosului și-l simțiră cald, asemeni sobei din casa bunicilor în iernile geroase. O căldură plăcută străbătu întreg corpul Omului Cosmic, cuprinzând și trupurile celor trei tineri și conturând pe buzele lor o nouă voce. *Văzduhienii își depănară vraja, întâi șoptit, apoi tot mai tare.*

Tot ce doare va trece, vântul va șterge,

Vântul nu iartă, vântul doar poartă,

Suflă, vântule, prin oase, scoate frica de mătase.

Un vânt rece se iscă, rotindu-se în caverna-simulacru, acoperind cu șuierul lui vocile văzduhienilor. Glasurile lor reverberau între zidurile tinere și bătrâne, sunetele magice răsfrângându-se sub adăpostul vântului.

Lumina felinarelor din jur pieri și, în întunericul adânc, șuieratul venit din depărtare împinse în lături ușa terasei și curmă așteptarea Doamnei C., dezvăluindu-i taina care îi fusese până atunci ascunsă. Prin luminatoarele opacizate după ani de intemperii, o lumină albastră inundă podul facultății. În atmosfera marcată de-un albastru luciferin, ochii Doamnei C. fură surprinși de strălucirea pe care o emana acum ea însăși. Observă cum șalul ei translucid se transformase într-o mantie cu reflexii de lapis-lazuli. De sub ușile sălilor de curs, majoritatea închise la o oră atât de târzie, se ridicau, asemeni licuricilor, sute de luminițe albe, roșii și violete ce se așezau pe vitrinele de sticlă. Doamna C. se mișca printre ele, fără niciun sunet. Deși ar fi putut rupe tăcerea cu ușurință, știa, resimțind căldura familiară, că le va reîntâlni curând pe ființele fără glas, spectrale. La fel de brusc precum apăruse, lumina albăstrie se risipi, transformând din nou culoarea aerului într-un portocaliu șters. Doamna C. zâmbi din nou, enigmatic.

Istoviți, văzduhienii făcură cale întoarsă. Își simțeau capetele grele, trupurile ușoare și părăsiră clădirea Facultății de Litere, ca prin vis. Lumina care abandonase felinarele stradale nu revenise încă.

-Să dăm de veste, șopti Sebastian.

Fetele încuviințară tăcut, iar pașii celor trei se despărțiră și se pierdură în noapte și în ceața tomnatică aproape încheagată, deasă în văzduh și rarefiată pe străzi.

Învăluită de vălătucii de ceață, Doamna C. închise ușa de la intrarea în mansardă. Înaintă de-a lungul terasei, pe lângă trei stâlpi subțiri de piatră care susțineau un mic acoperiș de la ușă și până la balustrada de la marginea terasei. Baza celui de-al treilea stâlp era inserată în structura balustradei. Doamna C. prinse stâlpul cu ambele mâini, și, pentru prima dată după multe decenii, acesta se desțeleni, rotindu-se cu ușurință în propriul soclu. Cu un pârâit surd, o lespede de piatră se desprinse de la locul ei, dezvăluind niște trepte așezate în spirală. Doamna C. pătrunse în acest tunel și ieși din el trei etaje mai jos, printre rafturile de cărți ale depozitului bibliotecii.

Ceasul din turla bisericii bătea ora unsprezece, era în sfârșit timpul pentru întâlnirea așteptată de zeci de ani.

X

În urma revelației Omului Cosmic, văzduhienii convocară următoarea întâlnire a Cercului de scriere neogotică ca printr-o telegramă “Mâine. Ora 12. Foișor.”

La primul strigăt al cocoșului, celelalte două grupe s-au grăbit să fie primele care deschid porțile facultății, tocmai ca să aibă timp să cerceteze locurile rămase nedeslușite.

Amintindu-și de pasajul necercetat în ziua anterioară, cei trei undergroundzi s-au întors în beciurile clădirii. Mai grăbiți decât înainte, cu scop clar, au pășit direct prin pragul coridorului. Lumina era mai tăioasă, întunericul era zdrobit de fiecare fereastră, dar învia mereu la loc, într-un act de rezistență împotriva durerii. Însă, în capăt, întunericul băltea neatins. Paradoxal, liniile de lumină erau reci, pe când capătul coridorului emana căldură; cei trei percepeau o sonoritate bolnăvicioasă a locului. Vibrații neregulate erau din ce în ce mai pregnante în aer, acumulându-se în burțile sonore ale țevilor.

După colț, îmbrăcată în oțel dur și străbătută de țevi, îi întâmpină vechea centrală a clădirii. Acoperită de întuneric, ea se arăta doar din pricina unui bec care o împodobește, pâlپând intermitent cu lumină întunecos de roșie. Contoarele se învârteau neîncetat, acele negre mișcându-se ca limbile ceasului.

Lipit de bazele centralei, undergroundii zăriră un morman de păr negru și piele palidă care se netezea cu fiecare răsuflare horcăitoare. Privite în lumina intermitentă și obscură, parcă într-o serie de fotografii prost dezvoltate, se distingeau formele unei fiare.

Trei căpățâni se rezemau pe etichetele sale din față, grele și colțuroase. Blana îi lucea cu unsoare și resturi de mâncare iar, pe-alocuri, părul îi căzuse, dezgolind petice de piele albă, bolnavă. În fața creaturii, se aflau oase rupte și roase. Înghețată, dar picioarele îi purtară repede către scări, către aer curat, către lumina soarelui.

Se apropia miezul zilei.

X

Sophia împinse ușa greoaie către sala Eminescu și fu lovită de un aer rece. O miră faptul că sala era atât de liniștită, că lipsea murmurul colegilor strânși acolo pentru Cercul de proză neogotică. Își dădu seama că ceva era în neregulă atunci când îl văzu pe Isaac singur, dormind cu capul pe bancă. Părul îi acoperea chipul, dar statura lui gârbovită îi dădea veșnic de gol identitatea. Fata se apropie și îl trezi ușor.

-Nu ne întâlneam cu toții? Unde-s ceilalți?

Isaac privi în gol pentru câteva clipe, neînțelegând unde se afla, apoi vorbi greoi.

-Așa știam și eu...da' n-a venit nimeni.

Cei doi greșiseră sala sau programul. Comparându-și orarele în încercarea de a afla unde greșiseră, tinerii fură opriți de un șuierat venit din cealaltă parte. La scurt timp o rafală de vânt îi lovi din aceeași direcție. Sophia își strânse umerii, potrivindu-și eșarfa în jurul gâtului și întorcându-se înspre scena mare din fața încăperii.

Intrând în camera din spatele scenei, își puteau vedea respirația cum se risipea în aburi. Urmărind șuieratul din cealaltă parte a sălii, cei doi pricepură că încăperea ascundea o altă odaie, un tunel la gura căruia zăcea în bucăți un dulap ce adăpostea praf și cărți.

Scândurile aşchiate, ce înlănţuiau fire de blană întunecată, îi aduseră Sophiei aminte de plantele rupte şi crengile sfâşiate pe care le văzuse cu o zi înainte. Isaac se aplecă şi apucă un smoc de păr. În faţă, se vedea numai întuneric. Amândoi se întrebară ce se putea naşte din îmbrăţişarea negurii.

O prezenţă se prelungea dinspre coridoarele îmbârligate, una care înţelegea mai bine întunericul, fiindcă fusese creată chiar din el. Erau pe teritoriul altcuiva. Sophia se ţinea de umeri, clănţănind din dinţi şi totuşi mergând înainte. De ce nu se oprea? De ce nu se întorcea? Ecourile deveneau voci, figura lui Isaac se topea în negură şi se preschimba într-un contur diform. O împunsătură îl scoase din starea de spaimă, căci se împiedicase de ceva. Tocmai călcase peste un cadavru de şobolan. Era încă fraged, sângele era roşu şi lichid. Fata se strădui să nu vomite. Nu îşi dădu seama când începu să fugă, pe unde a ajuns şi pe unde s-a pierdut, cât timp a stat în întuneric şi ce a văzut acolo. Când se trezi din amorţeală, privi în sus, la un cerc de lumină.

Paşii lui Isaac se apropiară grăbiţi.

-Sophia!? Doamne, ce-ai păţit?, spuse el agitat.

O ţintuia cu ochii larg deschişi, dar pentru fată spaima se risipise în alergarea nebunească, rămăsese doar curiozitatea, împingând-o înainte. Odată cu razele de lumină ce coborau peste capetele celor doi, reveneau întrebările ce îi făcuseră să înfrunte întunericul. Unde ducea tunelul? Cine îl făcuse şi cu ce scop? Ce creatură trăia în acest loc? Isaac privea fascinat, cu mâinile întinse, ca şi cum ar fi aşteptat de foarte mult timp lumina.

El se ridică pe vârfuri şi împinse de trapă. Bucăţi de praf şi lemn căzură peste cei doi. Sophia îşi acoperii ochii, iar când îi deschise, colegul său reuşise să dea la o parte trapa pe jumătate.

-Cât de grea e, constată Sophia. Oare de câţi oameni ai nevoie ca să o deschizi?

-Sau să o ții încuiată, oftă Isaac, împingând din nou şi încercând să nu se gândească la ceea ce ar trebui să rămână încuiat aici.

Piatra deveni brusc ușoară ca lemnul și alunecoasă ca săpunul. Isaac aproape că se împiedică atunci când lumina soarelui inundă tunelul. Oare primise un ajutor supraomenesc din afară?

Sprijinindu-se unul pe celălalt să urce la suprafață, cei doi clipiră buimăciți de atâta lumină, până când ochii li se obișnuiră. Pricepură că se aflau în mijlocul foișorului explorat de Sophia cu o zi înainte. În jur, aceeași sălbăticie și aceleași urme, identice cu cele din tunel. Grădina se scâldea într-o lumină așteptată de ei, care îi orbea. Isaac nu-și acoperi ochii ci privi în jos, iar acolo zări aceleași smocuri de păr ca la intrarea în tunel, care se închise în urma lor. O briză mișcă plantele din jur, cei doi ce uitară unul la altul, confuzi.

Se apropia ora 12.

X

Cei opt stăteau așezați în foișor. Fiecare aștepta ca celălalt să vorbească. Majoritatea ochilor erau îndreptați spre Gabriela, Sebastian și Iris.

-Ne-ați chemat pe toți aici și acum nu spuneți nimic, spuse Isaac, uitându-se către văzduhieni.

Cei trei se foiau, orice în afară de a începe să vorbească. Temător, Sebastian începu să povestească cele întâmplate în noaptea precedentă.

Aproape șoptit, ca în posesia unei mari taine, le spuse celorlalți despre frigul pe care-l simțise și căldura ce i-a urmat, despre luminile colorate și dansul lor de licurici, ca stelele pe cer în propria lor zodie. Iris și Gabriela îi întăriră spusele și toți insistară asupra faptului că tot ce povestiseră se întâmplase întocmai. Văzduhienii deslușiră neîncredere și mirare în ochii celorlalți.

Gustav dădu din cap, scotoci în buzunarele paltonului său și își aprinse o țigară, luă un fum din ea și spuse ghiduș:

-M-am temut că am luat-o razna numa' noi, la subsol. Era o dihanie urâtă, ghemuită lângă centrala pentru căldură... Dormea, cred.

Sophia și Isaac se priviră nesiguri, îndemnându-se reciproc să vorbească.

-Uitați-vă în jur. Chiar aici, lângă foișor sunt niște urme care par să se potrivească creaturii de care vorbiți, zise până la urmă Sophia, timid.

Privind în afara foișorului, unii și alții avură reacții de tot soiul.

-E ditamai potaia, spuse Edmund, căscând ochii la urmele lăsate de labele largi ale fiarei.

-Ceva miroase aiurea, constată Gabriela. A hoit.

Iris privi în jur și coborî scările foișorului încercând să găsească cauza duhorii. Înconjură foișorul privind în iarbă și se opri lângă trunchiul unui arbore. Pe măsură ce se apropia, mirosul devenea din ce în ce mai greu de suportat. La rădăcina lui, printre cioburi de țiglă, zăcea cadavrul unui șobolan neobișnuit de mare. Fusesse mușcat dintr-o parte și lăsat să putrezească.

-Cred că ar fi bine să vedeți ce am găsit.

Ceilalți porniră spre Iris. Până să ajungă lângă ea, fata fu doborâtă la pământ, țipând de durere. Fiara zărită în subsol se ivise brusc din tufișuri, atrasă de o pradă mai mare. Dintr-o dată, sub o ploaie de cioburi, fiara răcni și Iris scăpă din prinsoarea sa. Edmund lovi capetele creaturii cu o bucată de țiglă.

-Doamne ferește!

-Ay, caramba!

-Aoleu!

Buimăcită, creatura o luă la fugă, întorcându-și agitată capetele într-o parte și-ntr-alta. Cu sânge picurându-i, goni printre ceilalți șapte și în cele din urmă se izbi de zidul foișorului. Se dezmetici și sări chinuită, frângând balustrada de lemn sub greutatea ei, apoi dispărând din vedere.

Urmându-l pe Isaac, tinerii o ajutară pe Iris să se ridice. Rănită la umăr, fata îi liniști pe ceilalți.

-Nu mă doare chiar așa tare... Voi sunteți teferi?

Alma își scoase eșarfa de la gât și îi înfășură umărul, ca într-un pansament.

-Nu ar trebui dusă la spital? Cine știe ce poate lua de la dihania aia, spuse Isaac, îngrijorat.

-Nu e nevoie, am eu grijă de rană.

În timp ce Alma rămase cu Iris, toți ceilalți se îndreptară spre tunel, pe urmele fiarei. Un miros dezgustător îi învălui de cum intrară în subsol. În beznă se auzea târșăitul fiarei care alerga rănită. Gâfâitul greu răsuna cu ecou, reverberând în toate cotloanele subteranei.

-Ce facem dacă o prindem?

-Eu nu vreau să o prindem... intonă cinic Gustav.

-Mai am eu niște țigle, spuse Sebastian.

-Ce rost are să încercăm? Mai bine ne întoarcem...

Până la urmă, hotărâră să revină la Iris și Alma.

-Sunteți în regulă?

Iris nu auzi întrebarea, căci își așeza bandajul improvizat mai strâns, distrasă.

-Da, răspunse în cele din urmă, cu puțină ezitare, Alma, căci o teamă ascunsă creștea în ea. Totul este în regulă.

Ziduri și gust proaspăt de sânge în gură. Nu am mai gustat de mult sânge proaspăt. Și a fost ceva diferit de sângele șobolanilor. Am văzut în grădină niște oameni. Mă dor cele trei capete ale mele. Ceva în stânga, nu, în dreapta, zvâcnește. Unde sunt? Stânga sau dreapta? Nu simt mirosul bârlogului meu. Durerea e ascuțită. O iau la stânga, tunelul se strânge în jurul meu. Oriunde se îndreaptă subterana, nu e spre vizuina mea. Pare că urc și fiecare pas îmi rănește labele. Deodată, merg pe ceva rece și lucios, tunelul nu mai îmi rănește spatele. Văd ceață, nu mai deosebesc nimic. Oamenii ăia m-au orbit! Mârâi și ecourile îmi răspund. Alerg din nou, mă lovesc, sparg tot ce îmi iese în cale. Trebuie să ajung din nou în subterane.

-Haideți să plecăm de aici. Nu mai rămân cu bestia aia, spuse Gustav, zdruncinat.

-Să pleci ca să ce, îl apostrofă Sophia.

-Serios, chiar vrei să stăm aici cu fiara? întrebă Gabriela, nesigură. Nu cred că a mai rămas multă lume în clădire. E totuși trecut de ora 19.

-Ce-ar fi să votăm dacă rămânem sau plecăm, sugeră Isaac.

Gustav și Gabriela erau singurii dornici să plece, însă până la urmă fură convinși să rămână și ei în clădire.

-Haideți să ne mișcăm!

Intrară pe holurile facultății, totodată vigilenți și năuci. Era de parcă holurile se răsturnau în moduri nevăzute, iar drumurile își pierdeau familiaritatea. Totul era îmbibat de teamă. De undeva de sus veneau sunete haotice, greu de numit. Un muget îndepărtat le înfioră pielea.

-A urcat.

Grupul se grăbi, însă privirile lor începeau să se schimbe. În contrast cu avântul inițial, între ei se instala o groază din ce în ce mai acută. Dar nu se puteau împotrivi impulsului.

-Roșu, bâigui Gabriela, lividă.

Pe podea zăriră stropi de sânge. Fetele aveau frunțile din ce în ce mai umede. La această oră, facultatea era mai goală. Însă, cei câțiva studenții care mai aveau cursuri și examene începură să-și ciulească urechile la zgomotele bizare. Simțeau ceva în apropiere, ceva străin și neliniștitor. Simțeau o prezență neobișnuită și monstruoasă.

Coborând scările, o studentă roșcată, purtând o rochie violet, scoase o mică sticlură de parfum și se reîmprospătă. Intră pe coridorul de la parter și zări o siluetă întunecată, imensă, hidoasă în celălalt capăt al coridorului.

-E cineva aici?

Nu primi niciun răspuns, dar auzind zgomote neobișnuite, scrâșneli bizare, se îndreptă încolo. Grăbi pasul și ajunsese în locul unde acea făptură se aflase adineauri. Privi împrejur, nedumerită.

Din beznă am venit, în beznă mă duc, în beznă mă sting. Nu mai văd nimic. Caut să mă duc după ce aud. Capul meu din stânga mă arde. Alerg, mușc. Sânge. Ceva mă

lovește. Mă întorc, mușc. Dinții mei mușcă în gol. Mi-e frig! Miros de coji de cartofi, de carne dulce.

Un strigăt prelung răsună în întreaga clădire a facultății. Studenții rămași ieșiră din sălile de curs, alergând spre ieșire. Sub zgomotele întrepătrunse ale pașilor lor răsună constant mârâitul înfundat al dihaniei. Celor care au ajuns primii la parter li s-a înfățișat trupul rănit al studentei în rochie violacee. Pe trupul prăbușit cu fața în jos, fâșiile rochiei se desprindeau, dezvăluind răni lungi și adânci. Undergrounzii, jardinerii și văzduhienii își priviră colega rănită, înțelegând mai mult decât toți ceilalți. Nu mai încăpea îndoială, fiara era aici și risca să facă prăpăd.

Clădirea era încă marcată de panica celor rămași și totodată a celor care fugiseră. Telefoane țiuiau, cu voci înspăimântate ce sunau la poliție, încercând să se facă auzite peste răgetele răgușite ale monstrului. Erau apelate în neștire numerele poliției și pompierilor. Fiecare încerca să se facă înțeles de dispecerat, fără să sune nebun.

-E un urs!

-E o haită de câini vagabonzi!

-E cutremur!

-E un dragon!

Bestia jenea singură și panicată pe holurile facultății, ochii săi radiau furie și confuzie. Jivina era singură și speriată.

GRAHHHHHHHH geamurile umplură podeaua cu cioburi. Mă taie în ochi și pe labe, am sânge pe bot ! HRRRRRÎÎ toată clădirea se zguduie în urma mea. Gustul cartofilor, pfui. Vreau sânge!!

În fața celor opt, o statuie prăbușită bloca drumul înspre dreapta. Bustul unui romantic târziu european bloca scările care urcau spre etaj. Sub el, câteva smocuri de blană indicau traseul bestiei. Rămânea deschisă doar cealaltă cale. Căutau un loc în care să poată descifra toate cele întâmplate și să ia o hotărâre.

-V-am mai zis să plecăm de aici! spuse Gustav, panicat.

-Mai taci odată, deșiratul! zbieră Isaac.

-Tu vorbești, gârbovitule! răspuse Gustav acid.

-N-avem încotro, cineva trebuie să oprească bestia, interveni Sophia.

-Nu vă grăbiți, totul se va rezolva, adăugă Alma, sprijinind-o în continuare pe Iris care tăcea amorțită.

- Ce-ar fi să le folosim pe fete drept momeală? zise Sebastian, glumind absurd. E clar că bestia le preferă, deja a rănit două.

- Îți arde de glume? spuse Gabriela înghiontindu-l.

- De ce vă certați, nu vedeți gaura din perete? le arată Edmund, oprind hărmălaia și arătându-le tuturor o fisură între rafturile bibliotecii care se tot lărgea.

Umăr la umăr, cei opt se holbau. Fisura uriașă se căsca în lemnul bibliotecii. Cărțile de pe rafturi arătau răvășite, de parcă praful din paginile lor le-ar fi surpat. Spărtura impresionă, dar locul era pustiu, ca și cum așa ar fi arătat dintotdeauna.

Privirea lui Edmund părea să țintească mai adânc în întuneric. Oare mintea poate duce privirea mai departe decât ochii? Își încleștă mâinile în jurul fisurii și, fără să se asigure de rezistența lemnului, intră înăuntru. Ceilalți așteptau cu sufletul la gură: Gustav, Sebastian, precauți, Isaac, împărtășindu-i atracția obscură, iar Iris, Sophia și Gabriela, fremătând. Almei i se întunecase privirea.

Edmund stătea nemișcat. După câteva secunde care trecură precum zborul unui cărăbuș, figura descleștată din diametrul din spărtură își întoarse chipul. Pielea, până la buza superioară, era unsă c-un mir negru. Creștetul părea să-i fie botezat cu o leșie scursă din interiorul boltei. Albul ochilor îi era pur.

-E plin de lumină!

Chipul lui fu înghițit de bezna tunelului iar ceilalți intrară neliniștiți pe urmele sale. Igrasie picura din piatra slinoasă și părea că le intră în piele. Pentru fiecare dintre ei bolta de piatră se pulveriză în cerul cu stele.

X

Edmund se aruncă în negură. Cu toate că bezna acapara trupul tânărului, mici stele sclipitoare acopereau toată gura de la celălalt capăt al tunelului. În umbra acestor stele,

deasupra lui se contura o figură albă, prea albă, care-l atrăgea cu putere spre ea. Edmund se desprinsese de sol, levitând spre acea prezență enigmatică. În spatele său, totul luă o formă de abis, de hău. Speriat, își pierduse toată nădejdea, dar ochii călugăriței parcă îl întrebau: pentru ce te îndoiești? În clipa următoare, Ursula îi suflă ușor peste ochi. Retina lui Edmund nu mai recepta altceva în afară de strălucire. Se apropia de capătul tunelului.

Isaac își apucă șuvița de păr, la fel cum i se întâmplă fiecare dată când îi era frică. Se pierdu în întuneric, era mai singur ca niciodată. Un amestec de praf și apă rece îl picură pe frunte. Își acoperii ochii cu mâinile și se gândi la prietenii săi. Îl cuprinsese groaza. Poate că nu fusese uitat. Atunci fu apucat de braț și tras printre stele. Se întoarse către călugărița ce-l privea copilăros cu ochi mari și albaștri. Estera încercă să-i spună că nu va fi niciodată singur. Dar el nu reuși să-i vorbească și atunci ea îl privi încurajator.

Temerar, Sebastian intră în tunel cu mâinile întinse, degetele alunecându-i pe piatra înghețată. Nu făcu nici măcar un pas și se împiedică de o treaptă. Tavanul se pulveriză într-un cer împânzit cu stele, în timp ce un firicel de sânge i se prelinse pe buze. Durerea, dublată de amintirea zilei precedente, îl țintuia la pământ. Deodată simți o mână caldă care îl mângâie pe chip. Agățându-se de salvatoarea lui, Sebastian se ridică, zărind o față gravă îmbătrânită înainte de vreme. Maria, strigă el, Maria! Tunelul se zgudui, și o lumină apărură în depărtare, anunțând ieșirea.

Gustav păși lent în tunel. În marea de stele apărură, conturându-se treptat, o figură palidă, cu șuvițe lungi de păr luminos ce îi înrămau obrajii ovali. Figura ei părea speriată dar, totodată, împăcată cu frica. Gustav, confuz, îi privi expresia, îi văzu buzele parcă sigilate cu ceară. Ochii ei priveau adânc, prea adânc. Tereza era numele călugăriței. Niciun altul nu i se potrivea.

Gabriela se avântă în tunel, curioasă de locul în care o va purta acesta. Lumina dinăuntru fu atât de puternică încât îi învălui complet privirea pentru câteva secunde. La începutul tunelului, când lumina îi invadase ochii, nu își dădu seama că o siluetă foarte înaltă se apropia cu viteză de ea, iar când ajunse în dreptul acesteia se sperie de hidoșenia ei. Se opri și își închise ochii, rugându-se ca atunci când îi va deschide silueta din fața ei

să dispară. Deschise ochii. Silueta era încă acolo. Gabriela privi pentru câteva clipe figura din fața ei. Simțea că mai văzuse acest chip undeva și totuși era conștientă că era imposibil. Uitându-se mai atent în ochii negri ai ființei din fața sa, își aminti de coșmarurile avute pe când era fetiță.

- TU! strigă cu disperare când își dădu seama că figura din fața ei e chiar persoana ce o bântuise întreaga copilărie. Cum e posibil? Îmi amintesc clar ziua în care ai dispărut din visele mele, spuse pe un ton speriat, înghețând când creatura se apropie și mai mult de ea.

Chiar dacă ființa din fața Gabrielei nu-i vorbea, fata rămăsese stană de piatră odată cu apropierea acesteia. Înainte ca ființa din fața ei să o apuce de mână, Gabriela reuși să rostească :

- Ecaterina, te rog lasă-mă să trăiesc!

Luând o ultimă gură de aer, leșină din cauza spaimii.

Lumina de la gura tunelului zgârie ochii Sophiei pentru un moment, pierind treptat și lăsând loc unei mulțimi de stele și puncte sclipitoare. Fiecare pas părea un salt în gol, iar pe mâinile și pe obrajii fetei, înroșiți de asprimea brizei, poposiră stropi mărunți și limpezi, ca de gheață. Niciunul dintre colegi nu se zărea și Sophia se întoarse tulburată în toate direcțiile, căutând din priviri un sprijin. În fața ei, negura punctată de sclipiri începu să se desprindă în fâșii și din lumina dată la iveală apărură un chip încadrat de o eșarfă neagră. Tânăra tresări și cu cât inima îi bătea mai tare, cu atât dansul stelelor prindea avânt în jurul ei. Femeia, călugăriță după veșmântul ce se deslușea clar acum, o privea cald și chipul marcat de linii fine era luminat de atâta pace, încât Sophia se liniști. Fata o recunoscuse pe Miriam, de parcă s-ar fi recunoscut pe sine, sfios, în apa tulbure a unui râu. Simți cum particulele fine de brumă se topesc, rămânând pe pielea ei rece doar umezeala de o clipă a sărutului de gheață. Iureșul își potoli furia, punctând calea spre ieșirea din tunel cu o dâră de praf luminos.

Părăsind podeaua bibliotecii, Alma pierdu totodată claritatea vederii dar și a gândului, de care dintotdeauna s-a sprijinit ca de o forță vitală. Dar curând, rămasă singură

în întuneric, ascultă și auzi unele lucruri pentru prima dată. O bătaie dublă, ritmică și rotundă umplu spațiul cavernos și i se revărsă dinăuntru afară și de afară înapoi înăuntru. Era zbaterea organului ei cu adevărat vital, inima. Alma nu apucase să numească încă sunetul în gând. Ea întinse mâna, cu o știință misterioasă, până când palma i se lipi strâns de un piept cald, al cărui interior îngâna sunetul. Bătaia se repezi, și se repezi, și se repezi. Mâna îi tremura. Dar, deodată, pieptul pe care îl atingea se umflă de aer, iar bătaia înnebunitoare din jur fu înlocuită de șuieratul fin al unei expirații prelungi. Era Agnes, întru totul Agnes. Brațele ei o îmbrățișară strâns pe Alma și, nevăzute fiind, posedau în acel moment cea mai certă formă de existență pe care o avură vreodată.

Rănită, Iris înaintă și lăsa urme moi în praful fin de pe podeaua tunelului. Particule de praf se ridicară scânteind și-nvolburându-se îi dezvăluiră fetei cerul înstelat, acoperit ici-colo de mici nori translucizi. Printre vălătucii norilor, Iris zări o stea căzătoare, apoi încă una, și încă una. Deodată, cerul se umplu de mici comete strălucitoare, la început albe, apoi albastre și, în cele din urmă, roșii. Cu vuiete asurzitoare, o ploaie de roci cosmice se dezlănțui deasupra lui Iris. Începu să alerge de-a lungul tunelului, căutând adăpost, în timp ce micile roci ce scăpărau atingând pământul, incendiau tunelul. În goana ei, nu le vedea decât lumina roșiatică a flăcărilor. O ustura umărul, rana i se deschise și întreg corpul ei pulsa odată cu bătăile inimii. Cerul înstelat se desfăcea în fâșii, albe, albastre, roșii. Ochii lui Iris se umplură de lacrimi. Aburul lacrimilor ei era rece. Cu flăcările înconjurând-o din toate părțile, neputința lui Iris luă forma unui hohot înfiorător. Atunci, brațe firave și reci o ridicară în zbor din mijlocul văpăii și lumina roșiatică dispăru. Pășind din nou prin praful fin, fata urma acum lumina alburie a siluetei fantomatice. Din când în când, suspina încet. Pe măsură ce înaintau, lumina ce o ghida devenea tot mai intensă. Strălucind orbitor, tânăra călugăriță o îmbrățișă pe Iris, apoi o împinse afară din tunel. În praful ridicat de mișcarea lor, fata citi numele celei care o alinase, era Inocenția.

Stelele de pe tavanul tunelului se contopiră treptat în cele ale cerului, piatra se șlefui până ce deveni noapte. Opt perechi de ochi se redeschiseră. O a noua îi privea curioasă. Doamna C. era pe terasă de ceva vreme.

-În sfârșit începe acțiunea!, șopti Doamna C.

X

Tunelul înghițea puțină lumină din bibliotecă. Praf desprins din piatra fisurată roia în jurul Doamnei C, țărâna așezată pe dalele grele se mișca odată cu ea. Alte opt figuri paralizate parcă se zgâiau la ea. Fiecare era diferită de cealaltă în ciuda veșmintelor călugărești identice. Se mișcau precum niște păsări și fluturi laolaltă, se mișcau haotic fără să știe exact de ce sunt văzute de Doamna C. și de ce, la rândul lor, o pot întrezări. Ochii lor nu erau întru totul deschiși, ci acoperiți de o pâclă. Frunțile lor purtau aceleași umbre de cenușă ca fruntea Doamnei C.

-Nu v-am mai zărit din anii studenției.

Se priveau în continuare confuze, deși comuniunea de odinioară încă era prezentă. Încetul cu încetul începură să o recunoască pe tânăra cu pardesiu lung și pălărie de catifea neagră, care odinioară arăta ca o vrăjitoare zglobie.

Niciun sunet nu ieșea de pe buzele călugărițelor, chiar dacă multe din ele păreau că vor să spună ceva. Sexagenara aștepta un semn de apropiere. Fiecare își acoperise gura cu degetul, unele mai înfricate decât altele. Amuțiseră.

Ușa ferecată a terasei crăpă brusc. Într-un cor de mârâieli, dihania cu trei capete dădu buzna pe terasă, gâfâind extenuată. Corpul ei era brăzdat de răni din care ieșeau aburi în răcoarea serii.

-Acum, lăsați-le să intre în voi și să vorbească prin voi! tună Doamna C. către cei opt ucenici.

Iris se despărți, deodată, de la brațul Almei. Se deplasă cu o rigiditate neobișnuită către monstru, cu mersul drept, parcă somnambulă. Rana nu părea să o mai doară.

GRRARRRRHHRR!

În acest răstimp care îi captivă complet, Gabriela își revenise în simțiri. Se ridică de parcă nu căzuse niciodată și se îndreptă spre dihanie.

-Fii singur pentru totdeauna! Să intre în tine toată singurătatea lumii!

Alma își simțea mâinile încărcate de electricitate, de parcă ar fi ghidat-o vrăjite înainte. Fără de știre, se trezi năpustindu-se asupra animalului cu năframa desprinsă de la brațul lui Iris, și îi învălui capul mijlociu.

-Fie ca noaptea să se lipească de bezna din tine!

Sophia păși înainte, simțind din nou pe mâinile care păreau să nu îi mai aparțină, gheața din tunel.

- Ce n-ar trebui să existe, să se întoarcă în neființă!

Spaima copleșitoare pe care Gustav o înghițise până acum se destrămă. El înțepeni, apoi păși lângă capetele fiarei. Rosti cu glas rece, cristalin și înspăimântător:

-În ghețuri să te închizi pe veci!

Păstrând distanța, nevăzut, Sebastian își îndreptă palmele spre corpul întunecat și păros. Își suflă descântecul așa cum ar fi aprins un foc:

-Să arzi mocnit, leșul să-ți fie izgonit!

Isaac nu mai părea gârbovit. Privi către bestie. Se încărcă de toată frica preschimbata în furie, pe care o folosi ca să rostească descântul.

-Îngroapă-te în întuneric, să fii pe veci uitat.

Lipsit de frică, ghidat de o putere nemaiîntâlnită, Edmund aruncă întreaga negură asupra dihaniei:

-În hău cu tine!

Cei opt discipoli alcătuiau un cerc în jurul fiarei. Nu mai erau Iris, Gabriela, Alma și Sophia, nici Gustav, Sebastian, Isaac și Edmund. Se preschimbaseră în Inocenția, Ecaterina, Agnes și Miriam, precum și în Tereza, Maria, Estera și Ursula.

Doamna C. rosti cu propriul ei glas, către fiară:

-GRRR, HRRAH, MÎRRH, DISPARI, DIZOLVĂ-TE, STINGE-TE!

Ea aruncă în mijlocul cercului, pe căpățânile dihaniei, pulberea extrasă din omul cosmic.

Dihania tremură și începu să îmbătrânească brusc, smocurile răzlețe de păr negru încărunțiră, carnea ei găunoasă se strângea, se chirci, se preschimbă în țărână, dispăru sub

ochii lor. Exorcismul celor șaptesprezece, opt călugărițe, opt studenți și o vrăjitoare sexagenară, izbutise.

Clădirea bântuită va mai avea, cu puțin noroc, măcar zece ani până la o altă întâlnire de acest soi. Mai sigur peste douăzeci ori treizeci de ani, când cei opt ucenici de acum vor fi oameni la casa lor, cu familii și slujbe, înțelepți măcar pe jumătate ori sfert, dar cu râvna, poate, de a se întoarce puțin la junețea lor neogotică și aventuroasă, prin subsolurile, grădina și etajele superioare ale clădirii Facultății de Litere din Clusium unde, împreună cu firoascoasa Doamnă C., întâlniseră un monstru.